

saadan Frihed i alle Maader, som vi og fremfarne Konger udi Danmark det hidindtil n^ot og havt haver! — Ord, der ere forstellige fra dem, der findes i Grevernes og Friherrernes Privilegier §§ 18 og 16 og i Adelsens Privilegier af 24de Juni 1661, § 18, og han har da ogsaa opfattet Forholdet saaledes, at der i Henshold til den nævnte Grundlovsbestemmelse ingen Sinde vilde blive givet nogen Lov, der indskrænkede den af Kisse ved privatretlig Adkomst erhvervede og betalte og af Møller ligeledes købte og betalte Ret, eller paalagde Ejeren yderligere Byrder, uden at der i alt Fald maatte blive givet selvstændig Erstatning, idet Retten jo ellers efterhaanden kunde blive saa begrænset, at den blev noget helt andet og langt mindre værdifuldt, end den var, da Møller erhvervede den. Ligeledes er Møller selvfølgelig, og ganske vist med fuld Føje, gaaet ud fra, at den Maade, hvorpaa han har ordnet Rettens Udøvelse — ved de ovenomtalte Arvefæstestøder — var i fuld Overensstemmelse med den ham tilkommende Ret ligesom ogsaa med den bestaaende Lovgivning, i hvilken Henseende jeg tillader mig at henwise til, at Forordningen 28de December 1836, § 3, jo bestemmer, at det „bør ikke være de private Forstrandsejeres forment, som hidtil, ved egne Folk at bjerge og opbevare det løst paa deres Forstrand fra Havet uden levende Folks Medfølge opdrevne Styfgods eller Brag“. Strandfogderne eller Arvefæsterne maa jo betragtes som hans „egne Folk“, da dem meddelte Arvefæstestøder som Tjenestekontrakter, og i den Omstændighed, at de ere afsluttede paa længere Tid, indeholdes der sikkert intet, som ikke stemmer med Karakteren af Statsraad Møllers Ret eller den ommeldte Bestemmelse i Forordningen 28de December 1836.

Statsraad Møller mener imidlertid, at det af det høje Ministerium i Landstinget for saa Dage siden fremsatte Forslag til Strandingslov, hvis det faar Lovkraft, vil gøre et meget betydeligt Indgreb i de private Forstrandsejeres Ret, og om end dette for Aalborg Forstrands Bedkommende vistnok nærmest vil gaa ud over Strandfogderne eller Arvefæsterne, har han, dels fordi han mener ogsaa at burde værne om deres Interesser, dels fordi Lovten eventuelt ogsaa vilde være til meget Tab for ham selv, i hvilken Henseende han tager alt fornødent Forbehold, anmodet mig om at henvende mig til det høje Ministerium og nærmere fremstille de Punkter, med Hensyn til hvilke han mener, at der ikke er taget tilstrækkeligt Hensyn til de private Forstrandsejere, — noget, som han antager maatte allerede følger deraf, at Ministeriet næppe har været fuldt bekendt med de særlige Forhold, som finde Sted paa de private Forstrande, hvoraf der jo nu kun findes meget saa her i Landet, og særlig da med Statsraads Møllers Adkomst.

Jeg skal da først tillade mig at henstille til det høje Ministerium, om der ikke maatte være Grund til yderligere at overveje, om den paatænkte Lov overhovedet bør bringes til Afbendelse paa de private Forstrande, eller om ikke Lovens Bestemmelser, for saa vidt disse angaar, i alt Fald bør indskrænkes til at angaa Hjærgning af Stibe, hvorpaa der er eller mulig kan være levende Folk. For saa vidt det maatte antages — skønt der næppe hidtil er fremkommet nogen grundet Klage i saa Henseende — at det ogsaa maatte være rigtigt at ordne et eller andet Forhold vedrørende de private Forstrande anderledes, end det hidtil har været ordnet, vilde dette sikkert kunne lykkes ved Forhandling mellem det høje Justitsministerium og de saa private Forstrandsejere, og Statsraad Møller vil i alt Fald for sit Bedkommende, i saa Fald vise af den Smødekommenshed, som Hensynet til de af ham med hans Strandfogder afsluttede Kontrakter tillader.

Jeg skal derefter omhandle de enkelte Bestemmelser i Lovudkastet, som efter Statsraad Møllers Mening navnlig bør forandres af Hensyn til de private Forstrandsejeres Ret.

Lovudkastets § 1 forbeholder vel Forstrandsejeren som hidtil selv at ansætte Strandfoged, men bestemmer, at Valget skal godkendes af Amtmanden. En saadan Bestemmelse vilde formentlig være et Indgreb i den Statsraad Møller tilkommende Ret efter det kongelige Støde til at udøve Forstrandretten „med lige saadan Frihed i alle Maader“ som Kongen og fremfarne Konger havde haft den. Men hertil kommer, at det, dersom det ved Lov bliver bestemt, at Strandfogdernes Virksomhed skal være afhængig af Amtmandens Approbation — og denne ikke skal være en betydningsløs Formalitet — jo vil være det samme, som at det ved Lov bestemtes, at de af Møller med hans Strandfogder afsluttede for deres og deres mandlige Afkom gældende Kontrakter skulle være ugyldige, og dersom det, som jeg antager, maa indrømmes, at de ere gyldige efter den nugældende Lovgivning, vilde det dog være en ejendommelig og meget ualmindelig Fremgangsmaade at bestemme ved Lov, at de ikke skulle gælde længere. Ligesom det høje Ministerium sikkert ved Henvendelse til de stedlige Autoriteter vil erholde Bekræftelse paa, at den hidtil gæl-